

Arrest

nr. 227 349 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken sinds 06.07.2017.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Hoewel meneer lange tijd in het Rijk heeft verbleven eerst als kind van asielzoeker onder AI (20.06.2005- 18.12.2007) en nadien was gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur in toepassing van artikel 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 (07.01.2008-06.07.2017), dient vastgesteld te worden dat hij reeds geruime tijd niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Bovendien is betrokkene intussen meerderjarig geworden en toont hij niet aan dat er sprake is van meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheid met de ouders om een mogelijke schending van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te nemen.

Betrokkene heeft tot op heden geen uitgesproken economische banden ontwikkeld met ons land, zo blijkt uit de lezing van zijn dossier. Uit het administratieve dossier kan evenmin blijken dat er een doorgedreven integratie heeft plaatsgevonden ondanks de voorafgaande jaren van legaal verblijf in het Rijk. Sinds 06.07.2017 verblijft meneer niet meer legaal in het Rijk. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die nog gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf de voortzetting van het verblijf te verlenen.

Er zijn verder geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat onder meer is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht.

Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie. Hij licht toe dat hij sinds 2005 legaal in België verblijft, dat hij als minderjarige naar België is gekomen met zijn ouders en 2 jaar in een asielprocedure heeft gezeten, voordat hij geregulariseerd werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarvoor heeft hij 9 jaar in Duitsland gewoond en hij heeft geen enkele band met Servië, waar hij sinds zijn derde levensjaar geen voet meer heeft gezet. Zijn ouders zijn Roma, verblijven nog steeds in België en hebben hier verblijfsrecht. Verzoeker kan niet lezen of schrijven in het Servisch, heeft geen enkele band met het land en heeft er sinds hij een klein kind was geen voet meer binnengezet, zo betoogt hij. Voorts stelt hij dat hij zelfs niet werd gehoord door verwerende partij; hem zonder meer terugsturen, houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM gezien hij gescheiden wordt van zijn ouders, die zijn enige familieleden zijn. Daarenboven, zo stelt hij, doet de verwerende partij uitschijnen dat hij nooit zou hebben gewerkt en niet is geïntegreerd in de samenleving, terwijl niets minder waar is. Had men hem gehoord, dan had hij kunnen aangeven dat hij hier school heeft gelopen en zijn diploma carrosserie heeft behaald, én dat hij zich heeft ingezet voor deze samenleving. Zo was hij onder andere actief als animator op het stedelijk speelplein in Geraardsbergen en heeft hij er een uitgebreide vriendenkring, aldus verzoeker.

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande het volgende in haar nota:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé en/ of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn ouders die legaal in België verblijven.

Allereerst wordt vastgesteld dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden als zou met deze ingeroepen relaties

op geen enkele wijze rekening zijn gehouden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder is nagegaan of gelet op deze relaties artikel 8 van het EVRM zich verzet tegen een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt er vastgesteld dat: “betrokkene intussen meerderjarig [is] geworden en toont hij niet aan dat er sprake is van meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheid met de ouders om een mogelijke schending van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te nemen.”

Verweerder weerhoudt dus geen beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen verzoeker en zijn ouders.

Verzoeker geeft aan dit motief te betwisten.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen broers onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat er tussen hem en zijn ouders op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van bijzondere elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden.

Verzoekende partij weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat er tussen hem en zijn ouders ten tijde van het nemen van deze beslissing sprake was van een bijzondere afhankelijkheidssituatie. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt. In deze situatie blijkt ook niet dat een verdere belangenafweging zich opdrong / opdringt.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijke situatie, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt omtrent de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de beslissing wordt geoordeeld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij wijst op de door hem gevolgde opleidingen of zijn studieproject, merkt verwerende partij op dat uit de documenten die verzoekende partij bij het verzoekschrift voegt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij in zijn verzoekschrift beweert – niet blijkt dat hij een diploma Carrosserie heeft behaald, hooguit dat hij getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs heeft behaald.

Voorts betoogt verzoekende partij dat de bestreden beslissing zou doen “uitschijnen alsof verzoekende partij nooit zou hebben gewerkt”. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker een verkeerde lezing geeft aan de bestreden beslissing, waarin gemotiveerd wordt dat betrokkene tot op heden geen uitgesproken economische banden heeft ontwikkeld met België. De loonfiches van september, oktober en november 2015 die verzoekende partij bij zijn verzoekschrift voegt, vormen ook geen bewijs van uitgesproken economische banden met ons land.

De loonfiches die verzoekende partij bij het verzoekschrift voegt, tonen enkel aan dat verzoeker drie maanden zou gewerkt hebben sinds hij in 2011 de schoolbanken heeft verlaten. Verwerende partij meent dan ook dat de gemachtigde in de bestreden beslissing correct heeft gemotiveerd dat het niet blijkt dat verzoekende partij tot op heden uitgesproken economische banden heeft ontwikkeld met België. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan door enkele loonfiches uit 2015 voor te leggen. Met betrekking tot het schrijven van Samuel Vileyn dat verzoekende partij toevoegt aan zijn verzoekschrift, stelt verwerende partij vast dat dit louter een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten aangezien de inhoud ervan niet wordt gestaafd door enig bewijs.

De loutere vaststelling dat verzoeker heeft school gelopen, enkele maanden gewerkt heeft en zou hebben deelgenomen aan de speelpleinwerking, volstaat nog niet om aan te nemen dat er sprake is van duurzame sociale banden met de Belgische samenleving of beschermenswaardige persoonlijke, sociale of economische belangen in België.

Zelfs voor zover een beschermenswaardig privéleven kan worden aangenomen, blijkt evenwel in geen geval dat er dan sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke belangen en het algemene belang.

De thans bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker in de huidige omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze eraan in de weg staat dat verzoeker – van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten – opnieuw het grondgebied betreedt en hier verblijf houdt.

Tenslotte brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan ten opzichte van zijn persoonlijke situatie waaruit besloten zou kunnen worden dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen. Verzoekende partij laat na hieromtrent enig bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar verzoekers verblijf in België kan niet aanvaard worden als voldoende bewijs om tot een tegengestelde bevinding te komen. Verzoekende partij laat na om enig concreet element aan te halen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekende partij zich beroept op het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, laat verweerder gelden dat dit beginsel niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr.* blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr.* blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr.* blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Gelet op hetgeen supra reeds werd gesteld, toont verzoekende partij dit niet aan.

In het verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich tot slot tot het aanhalen van een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont hiermee geenszins aan op welke manier hij art. 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De ingeroepen schending wordt niet verder uitgewerkt. Overeenkomstig artikel 39/69 §1 tweede lid, 4° juncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting te bevatten van de

middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingediend. Onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St. nr. 135.590, 17.12.2004; R.v.St. nr. 130.972, 04.05.2004; R.v.St. nr. 135.618, 01.10.2006).

Hierbij kan verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen:

‘Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk’ (RVV, nr. 10.815, 30.08.2007).

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister

bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden in het licht van de specifieke situatie van de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de situatie van verzoeker heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. De vraag is of dit op zorgvuldige wijze is gebeurd, dermate dat het haar heeft toegelaten rekening te houden met alle relevante gegevens.

Verzoeker verblijft, naar luid van de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf, reeds lange tijd in het Rijk, met name van 20 juni 2005 tot 18 december 2007 als kind van een asielzoeker onder een AI, en nadien, van 7 januari 2008 tot 6 juli 2017 op grond van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing weliswaar een belangenafweging wordt gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat dit enkel is toegespitst op het gezinsleven dat verzoeker zou leiden met zijn vader. Daargelaten de vraag of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven kan aantonen, moet erop worden gewezen dat het EHRM al oordeelde dat, in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijks wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, § 27). Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96). Gelet op het niet betwiste feit dat verzoeker steeds zijn ouders heeft vergezeld en hij inmiddels reeds, net zoals zij, sedert 2005 in België verblijft, waarvan het overgrote deel onder een verblijfsmachtiging, kan worden aangenomen dat zijn ouders deel uitmaken van zijn privéleven. Daarbij komt nog dat de bestreden beslissing vertrekt vanuit de aanname dat er geen doorgedreven integratie heeft plaatsgevonden, maar dat zij zich daarbij heeft beperkt tot het in acht nemen van uitgesproken economische banden die uit de lezing van het dossier zouden blijken, en zonder dat verzoeker daarover werd gehoord. Zoals hiervoor reeds gesteld, doelt het begrip privéleven evenwel op meer dan economische relaties alleen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat verzoeker heeft schoolgelopen in België van 2004 tot 2011, dat hij heeft gewerkt, dat hij heeft gewerkt als animator op het stedelijk speelplein en ook actief was in de woensdagnamiddagwerking, dat hij een grote vriendenkring heeft, een graag geziene gast in de groep jongeren die de jeugdopbouwwerker bereikt en hij nog steeds bereid is om de werking van de jeugdopbouwwerker mee te sturen (stuk van de heer S.V. Jeugdopbouwwerker Uit de Marge, dd 15 mei 2019). Dit zijn minstens indicaties van elementen die deel uitmaken van verzoekers privéleven in België, dat, het weze benadrukt, voor het overgrote deel werd ontwikkeld terwijl hij in België verbleef met een geldige verblijfstitel.

Aangezien bij de "fair balance" die moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds, alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar moeten worden betrokken en dit in casu niet het geval is, is het middel in de besproken mate gegrond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk: ze komen neer op een a posteriori motivering waartegen verzoeker zich niet heeft kunnen verweren toen hij het beroep instelde.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2019. wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS